

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p> <p>מקרא- key:</p>												
בבא קמא- הגזול עצים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
הגזול עצים ועשאן כלים, צמר ועשאן בגדים - משלם כשעת הגזלה.												■
גזל פרה מעוברת וילדה, רחל טעונה וגזזה - משלם דמי פרה העומדת לילד, ודמי רחל העומדת ליגזו.												■
גזל פרה ונתעברה אצלו וילדה, רחל ונטענה אצלו וגזזה - משלם כשעת הגזלה.												■
זה הכלל: כל הגזלנים משלמין כשעת הגזלה.												◇
עצים ועשאן כלים - אין, שיפן - לא, צמר ועשאן בגדים - אין, ליבנן - לא	אמרי:											◇
ורמינהו: גזל עצים ושיפן, אבנים וסיתתן, צמר וליבנן, פשתן ונקהו - משלם כשעת הגזלה												◇
תנא דידן קתני שינוי דרבנן דהדרא, וכל שכן שינוי דאורייתא, עצים ועשאן כלים - בעצים משופין, ומאי נניהול? נסרים, דשינוי דהדר לברייתא הוא, דאי בעי משליף להו, צמר ועשאן בגדים - בצמר טווי, דשינוי דהדר לברייתא הוא, דאי בעי סתר ליה, וכל שכן שינוי דאורייתא ותנא ברא, שינוי דאורייתא קתני, ושינוי דרבנן לא קתני.	אביי:											◇
תנא דידן נמי שינוי דאורייתא קתני, עצים ועשאן כלים - בוכאני, דהיינו שיפן, צמר ועשאן בגדים - נמטי, דהיינו שינוי דלא דהר.	רב אשי:											◇
וליבנן מי הוי שינוי?												◇
לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו - פטור, לבנו ולא צבעו - חייב	ורמינהו:											◇
לא קשיא: הא רבי שמעון, הא רבנן	אביי:											◇
גזוז, טוואו וארגו - אין מצטרף	דתניא:											◇
לבנו - רבי שמעון אומר: אין מצטרף	[רבי שמעון]											◇
מצטרף.	הכמים:											◇
הא והא רבי שמעון, ולא קשיא: הא דנפציה נפוצי, הא דסרקה סרוקי.	רבא:											◇
הא דחורייה חזורי, הא דכבריה כברויי.	רבי חייא בר אבין:											◇
השתא יש לומר צבע לרבי שמעון לא הוי שינוי, ליבנן הוי שינוי?												◇
גזוז ראשון ראשון וצבעו, ראשון ראשון וטוואו, ראשון ראשון וארגו - אין מצטרף	דתניא: [ת"ק]											◇
צבעו - מצטרף	רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:											◇
לא קשיא: הא רבנן אליבא דר"ש, הא ר"ש בן יהודה אליבא דר"ש.	אביי:											◇
לעולם לא פליגי רבנן עליה דרבי שמעון בן יהודה, ושאני צבע, הואיל ויכול להעבירו ע"י צפון, וכי קתני התם לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו - פטור, ואוקימנא כדברי הכל - בקלא אילן, דלא עבר.	רבא:											◇
ר' שמעון בן יהודה ובית שמאי ור' אליעזר בן יעקב ור"ש בן אלעזר ורבי ישמעאל, כולהו סבירא להו: שינוי במקומו עומד.	אביי:											◇
רבי שמעון בן יהודה												^
הא דאמרן.												◇
ב"ש מאי היא?												^
נתן לה חטין באתננה ועשאן סולת, זיתים - ועשאן - שמן, ענבים - ועשאן יין, תני חדא: אסור	דתניא:											◇
מותר	ותניא אידך:											◇
בית שמאי אוסרין, וב"ה מתירין.	ואמר רב יוסף, תני גוריון דמאספורק:											◇
מאי טעמיה דבית שמאי?												^

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר קרא: (דברים כ"ג) גם שניהם - לרבות שינוייהם.	[בית שמאי]											◇	.דג
ובית הלל?												⋈	.דג
אמר קרא: הם - ולא שינוייהם.	[בית הלל]											◇	.דג
ובית שמאי הא כתיב הם												⋈	.דג
הוא מיבעי ליה: הם - ולא ולדותיהם.	[בית שמאי]											◇	.דג
ובית הלל?												⋈	.דג
תיתי שמעת מינה: הם - ולא שינוייהם, הם - ולא ולדותיהם.	[בית הלל]											◇	.דג
ובית הלל נמי הכתיב גם												⋈	.דג
גם לב"ה קשיא.												■	.דג
רבי אליעזר בן יעקב מאי היא?												^	.דג
הרי שגול סאה של חטין, טחנה, לשה ואפאה והפריש ממנה חלה, כיצד מברך? אין זה מברך אלא מנאץ, ועל זה נאמר: (תהלים י') בוצע ברך נאץ ה'.	דתניא, ר' אליעזר בן יעקב:											■ !	.דג
ר' שמעון בן אלעזר מאי היא?												^	.דג
כל שבח שהשביח גזלן - ידו על העליונה, רצה - נוטל שבחו, רצה - אומר לו הרי שלך לפניך.	דתניא, כלל זה אמר ר' שמעון בן אלעזר:											■ !	.דג
מאי קאמר?												^ !	.דג
ה"ק: השביחה - נוטל שבחו, כחש - אומר לו הרי שלך לפניך, דשינוי במקומו עומד.	רב ששת:											! !	.דג
אי הכי, אפילו השביח נמי?												⋈ !	.דג
מפני תקנת השבים.	אמרי:											! !	.דג
ר' ישמעאל מאי היא?												^	.דג
מצות פאה להפריש מן הקמה, לא הפריש מן הקמה - מפריש מן העומרים, לא הפריש מן העומרים - מפריש מן הכרי עד שלא מרחו, מרחו - מעשר ונותן לו	דתניא: [ת"ק]											◆ ■ !	.דג
אף מפריש מן העיסה ונותן לו.	משום ר' ישמעאל אמרו:											◆ ■ !	.דג
איכפל כל הני תנאי לאשמועינן כב"ש?	רב פפא לאביי:											⋈	.דג
הכי קאמרי: לא נחלקו בית שמאי וב"ה בדבר זה.	א"ל: [אביי]											!	.דג
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי שמעון בן יהודה התם - אלא בצבע, הואיל ויכול להעבירו על ידי צפון ועד כאן לא קאמרי ב"ש התם - אלא לגבוה, משום דאימאיס ועד כאן לא קאמר ר' אליעזר בן יעקב התם - אלא לענין ברכה, משום דהוה ליה מצוה הבאה בעבירה ועד כאן לא קאמר ר"ש בן אלעזר התם - אלא בהכחשה דהדר ועד כאן לא קאמר ר' ישמעאל התם - אלא לענין פאה, משום דכתיב (ויקרא י"ט, כ"ג) תעזוב יתירא	רבא:											⋈	.דג
וכי תימא, ליגמר מיניה												!	.דג
מתנות עניים שאני, כדבעי ר' יונתן												⋈	.דג
מאי טעמא דר' ישמעאל? משום דקסבר שינוי אינו קונה, או דלמא בעלמא קסבר שינוי קונה, והכא משום דכתיב תעזוב יתירא?	דבעי ר' יונתן:											^ ⋈	.דג
ואם תמצי לומר, טעמא דר' ישמעאל משום דקסבר שינוי אינו קונה, תעזוב יתירא דכתב רחמנא למה לי?												⋈	.דג
ותו, לרבנן תעזוב יתירא דכתב רחמנא למה לי?												⋈	.דג
מבעי ליה לכדתניא:												!	.דג

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>		<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>																	
<p> בבא קמא-הגזול עצים </p>		<p> מאן דאמר </p>		<p> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>																	
לצאת ידי שמים.																					צד:
הרועים, והגבאין, והמוכסין - תשובתן קשה, ומחזירין למכירין	ת"ש:																				צד:
מחזירין ואין מקבלין מהם.	אמרי:																				צד:
ואלא למה מחזירין?																					צד:
לצאת ידי שמים.																					צד:
אי הכי, אמאי תשובתן קשה?																					צד:
ושאין מכירין - יעשה בהן צרכי ציבור	ועוד, אימא סיפא:																				צד:
בורות, שיחין ומערות	ואמר רב חסדא:																				צד:
אלא לא קשיא: כאן קודם תקנה, כאן לאחר תקנה.																					צד:
בשאין גזילה קיימת	והשתא דאמר רב נחמן:																				צד:
אפילו תימא אירי ואידי לאחר תקנה, ולא קשיא: כאן בגזילה קיימת, כאן בשאין גזילה קיימת.																					צד:
והא אבנט, דגזילה קיימת היא																					צד:
מאי אבנט? דמי אבנט.																					צד:
וכל היכא דגזילה קיימת, לא עבוד רבנן תקנתא? והרי מריש דגזילה קיימת היא																					צד:
על המריש הגזול שבנאו בבירה - שיטול דמיו, מפני תקנת השבים	ותנן:																				צד:
שאני התם, דכיון דאיכא פסידא דבירה, שוויה רבנן כדליתא.																					צד:
גזל פרה מעוברת וילדה וכו'.																					צד:
הגזול רחל וגזזה וילדה - משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]																				צד:
גזילה חזרת בעיניה	רבי יהודה:																				צד:
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף.	רבי שמעון:																				צד:
מאי טעמיה דרבי מאיר? משום דקסבר שינוי במקומו עומד, או דילמא בעלמא שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס?	איבעיא להו:																				צד:
למאי נפקא מינה?																					צד:
להיכא דכחשא מכחש																					צד:
גזל בהמה והזקינה, עבדים והזקינו - משלם כשעת הגזילה	תא שמע: [ת"ק]																				צד:
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך	רבי מאיר:																				צד:
ואילו בהמה - כשעת הגזילה																					צד:
ואי סלקא דעתך סבר רבי מאיר שינוי במקומו עומד, אפי' בהמה נמי?																					צד:
אלא לאו ש"מ: קסבר ר' מאיר שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס.																					צד:
רבי מאיר לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי שינוי אין קונה, ואפילו בהמה נמי, אלא לדידכו דאמריטו שינוי קונה, אודו לי מיהת בעבדא דכמקרקעי דמי, וקרקע אינה נגזלת ואמרי ליה רבנן: לא, עבדא כמטלטלי דמי.	אמרי:																				צד:
לצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר' מאיר אומר: נתן לו דמי צמרו	ת"ש: [רבי מאיר]																				צד:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O		statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-הגזול עציים	מאן דאמר	מזמרא												
דמי צמרו אין, דמי צמרו ושבחו לא, ואי סלקא דעתך סבר רבי מאיר שינוי אין קונה, דמי צמרו ושבחו בעי למיתב ליה														צה.
אלא לאו ש"מ: קסבר ר"מ שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס, שמע מינה.														צה.
הא לא איבעי לן	איכא דאמרי:													צה.
גזל פרה והזקינה, עבדים והזקינה - משלם כשעת הגזילה, דברי רבי מאיר	מדאפיך רב ותני: [רבי מאיר]													צה.
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך	[הכמים]													צה.
ודאי לרבי מאיר שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס ליה, כי קא איבעי לן - הכי איבעי לן: כי קא קניס במזיד, אבל בשוגג לא קניס, או דילמא אפי' בשוגג נמי קניס?														צה.
חמשה גובין מן המחוררין, ואלו הן: פירות, ושבח פירות, והמקבל עליו לזון בן אשתו ובת אשתו, וגט חוב שאין בו אחריות, וכתובת אשה שאין בה אחריות	תא שמע:													צה.
מאן שמעת ליה דאמר אחריות לאו טעות סופר הוא? רבי מאיר														צה.
פירות ושבח פירות שבח פירות	וקתני:													צה.
היכי דמי?														צה.
כגון שגזל שדה מחבירו ומכרה לאחר והשביחה, והרי היא יוצאה מתחת ידו, כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים ואת השבח מנכסים בני חורין, דאתא בעל ארעא ושקיל ארעיה ושביחה מאי לאו בעם הארץ, דלא ידע דקרקע נגזלת או אינה נגזלת, ואפי' הכי קאתי בעל קרקע ושקיל לארעא ושביחה, ושמע מינה: בשוגג נמי קניס.														צה.
לא, בלוקח תלמיד חכם וידע.	אמרי:													צה.
לצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר' מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	תא שמע: [רבי מאיר]													צה.
דמי צמרו אין, דמי צמרו ושבחו לא														צה.
ואי סלקא דעתך נמי קניס, דמי צמרו ושבחו בעי למיתבא ליה אלא לאו ש"מ: במזיד קניס, בשוגג לא קניס, ש"מ.														צה.
גזילה חוזרת בעיניה	רבי יהודה:													צה.
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף.	רבי שמעון:													צה.
מאי בינייהו?														צה.
בשבח שעל גבי גזילה קמפלגי	רב זביד:													צה.
דנגול הוי	רבי יהודה סבר:													צה.
דגולן הוי.	רבי שמעון סבר:													צה.
דכ"ע - שבח שעל גבי גזילה דגולן הוי, והכא למחצה, לשליש ולרביע קמפלגי	רב פפא:													צה.
שבח שעל גבי גזילה כוליה דגולן הוי	רבי יהודה סבר:													צה.
למחצה, לשליש ולרביע הוא דשקיל גולן.	רבי שמעון סבר:													צה.
גזל פרה ונתעברה אצלו וילדה, רחל ונטענה אצלו וגוזה - משלם כשעת הגזילה	תנן:													צה.
ילדה - אין, לא ילדה - הדרא בעינא														צה.
בשלמא לרב זביד דאמר שבח שעל גבי גזילה דנגול הוי לר' יהודה, הא מני? רבי יהודה היא, אלא לרב פפא דאמר דגולן הוי, הא מני? לא רבי יהודה ולא ר"ש														צה.
הוא הדין אפילו לא ילדה נמי כשעת הגזילה הוא דמשלם, והא דקתני ילדה? אידי דנסיב רישא ילדה, נסיב סיפא נמי ילדה.	אמר לך רב פפא:													צה.
תניא כוותיה דרב פפא:														צה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key- מקרא-key-</p>	
בבא קמא-הגזל עציים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף למחצה, לשליש ולרביע.	רבי שמעון:	■ ■			זה:
לר' שמעון דאמר למחצה, לשליש ולרביע הוא דשקיל גזלן, כי מסלקין ליה - בדמי מסלקין ליה, או דילמא מבשרא שקול?	רב אשי: כי הוינן בי רב כהנא, איבעיא לן:	^	◇		זה:
ופשטנא מהא דאמר רב נחמן אמר שמואל:		!			זה:
שלשה שמין להן השבחה ומעלין אותן בדמים, ואלו הן: בכור לפשוט, ובעל חוב ללוקח, ובעל חוב ליתומים.	[רב נחמן אמר שמואל]	■ !	◇		זה:
מי אמר שמואל: בעל חוב ללוקח יהיב ליה שבח?	רבינא לרב אשי:	ז			זה:
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:	■ ז	◇		זה:
לא קשיא: כאן בשבחה המגיע לכתפים, וכאן בשבחה שאין מגיע לכתפים.	א"ל:רב אשי]	!	◇		זה:
והא מעשים בכל יום, וקא מגבי שמואל אפי' שבח המגיע לכתפים	אמר ליה:רבינא]	ז			זה:
לא קשיא: הא דמסיק ביה כשיעור ארעא ושבחא, הא דלא מסיק ביה אלא כשיעור ארעא.	א"ל:רב אשי]	!	◇		זה:
הניחא למאן דאמר: אי אית ליה זוזי ללוקח לא מצי מסלק ליה לבעל חוב - שפיר, אלא למ"ד: אי אית ליה זוזי ללוקח מצי מסלק ליה לבעל חוב, לימא ליה: אי הו לי זוזי הוה מסלקינא לך מכוליה ארעא, השתא הב לי גריוא דארעא שיעור שבחא?	אמר ליה:רבינא]	ז	◇		צו:
הכא במאי עסקינן - כגון דשויה ניהליה אפותיקי, דאמר ליה: לא יהא לך פרעון אלא מזה.	אמר ליה:רב אשי]	!	◇		צו:
גזל והשביח ומכר, וגזל והשביח והוריש - מה שהשביח מכר, מה שהשביח הוריש.	רבא:	■	◇		צו:
השביח לוקח, מהו?	בעי רבא:	^	◇		צו:
מה מכר ראשון לשני? כל זכות שתבא לידו.	בתר דבעיא הדר פשטה: [רבא]	!	◇		צו:
השביח עובד כוכבים, מהו?	בעי רבא:	^			צו:
תקנתא לעובד כוכבים ניקו ונעבוד?	רב אחא מדפתי לרבינא:	ז			צו:
לא צריכא, כגון דזבניה לישראל.	אמר ליה:רבינא]	!			צו:
סוף סוף הבא מחמת עובד כוכבים הרי הוא כעובד כוכבים		ז			צו:
לא צריכא, כגון דגזל ישראל וזבנה ניהליה והשביחה עובד כוכבים, והדר עובד כוכבים וזבנה לישראל, מאי? מי אמרינן: כיון דמעיקרא ישראל והדר ישראל - עבדי רבנן תקנתא, או דלמא כיון דאיכא עובד כוכבים באמצע - לא עבדו ליה רבנן תקנתא?		!	◇		צו:
תיקו.		■	◇		צו:
האי מאן דגזל דיקלא מחבריה וקטליה, אע"ג דשדיא מארעא לארעא דידיה - לא קני, מאי טעמא? מעיקרא דיקלא מיקרי והשתא נמי דיקלא מיקרי. דיקלא ועביד גובי - לא קני, השתא מיהת גובי דדיקלא מיקרי. גובי ועבדינהו כשורי - קני. כשורי רבירבי ועבדינהו כשורי זוטרי - לא קני, עבדינהו קצוצייתא - קני.	רב פפא:	■	◇		צו:
האי מאן דגזל לוליבא ועבדינהו הוצי - קני, דמעיקרא לוליבא מיקרי והשתא הוצי. הוצי ועבדינהו חופיא - קני, מעיקרא הוצי והשתא חופיא. חופיא ועבדיה שרשורא - לא קני, מאי טעמא? דהדר סתר ליה והוי חופיא.	רבא:	■	◇		צו:
נחלקה התיומת, מהו?	בעי רב פפא:	^			צו:
ניטלה התיומת - פסול.	תא שמע, דאמר רבי מתון אמר רבי יהושע בן לוי:	■ ז			צו:
מאי לאו הוא הדין לנחלקה.		ז			צו:
לא, ניטלה שאני, דהא חסר לה.		!			צו:
נחלקה התיומת, נעשה כמי שנטלה ופסול	איכא דאמרי: ת"ש, דא"ר מתון - א"ר יהושע בן לוי:	■ !	◇		צו:
ש"מ.		!			צו:

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
--	---

בבא קמא- הגזול עצים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מזמרא	מאן דאמר											
האי מאן דגזול עפרא מחבריה ועבדיה לבינתא - לא קני, מאי טעמא? דהדר משוי ליה עפרא. לבינתא ועבדיה עפרא - קני, מאי אמרת? דלמא הדר ועביד ליה לבינתא, האי לבינתא אחריתי הוא, ופנים חדשות באו לכאן.	רב פפא:										■	◇
האי מאן דגזול נסכא מחבריה ועביד זוזי - לא קני, מאי טעמא? הדר עביד להו נסכא. זוזי ועבדינהו נסכא - קני, מאי אמרת? הדר עביד להו זוזי, פנים חדשות באו לכאן. שחימי ועבדינהו חדתי - לא קני, חדתי ועבדינהו שחימי - קני, מאי אמרת? הדר עביד להו חדתי, מידע ידיע שיחמייהו.	ואמר רב פפא:										■	◇
זה הכלל: כל הגזלין משלמין כשעת הגזלה.											■	◇
כל לאתויי מאי?											^	◇
לאתויי הא דאמר ר' אלעא:											!	
גב טלה ונעשה איל, עגל ונעשה שור - נעשה שינוי בידו וקנאו, טבח ומכר - שלו הוא טובח, שלו הוא מוכר.	[רבי אלעא]										■	!
ההוא גברא דגזול פדנא דתורי מחבריה, אזל כרב בהו כרבא, זרע בהו זרעא, לסוף אהדרינהו למריה אתא לקמיה דרב נחמן											○	◇
זילו שומו שבחא דאשבח.	אמר להו: [רב נחמן]										■	◇
תורי אשבח, ארעא לא אשבח?	אמר ליה רבא:										?	
מי קאמינא נשיימו כוליה? פלגא קאמינא.	אמר: [רב נחמן]										!	◇
סוף סוף גזילה הוא, וקא הדרה בעינא	א"ל: [רבא]										?	◇
כל הגזלין משלמין כשעת הגזלה	דתנן:										■	?
לא אמינא לך: כי יתיבנא בדינא לא תימא לי מידי?	אמר ליה: [רב נחמן]										○	
אנא ושבור מלכא אחי בדינא	דאמר הונא חברין עלאי:										■	○
האי אינש גולנא עתיקא הוא ובעינא דאיקנסיה.											○	◇
גזל בהמה והזקינה, עבדים והזקינו - משלם כשעת הגזלה	[חכמים]										◆	■
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך.	רבי מאיר:										◆	■
גזל מטבע ונסדק, פירות והרקיבו, יין והחמיץ - משלם כשעת הגזלה.											■	
מטבע ונפסל, תרומה ונטמאת, חמץ ועבר עליו הפסח, בהמה ונתעבדה בה עבירה, או שנפסלה מעל גבי המזבח, או שהיתה יוצאה ליסקל - אומר לו הרי שלך לפניך.											■	
לא הזקינה - הזקינה ממש, אלא אפי' כחשה.	רב פפא:										■	
והא אנן הזקינה תנן											?	
כחשה כגון הזקינה, דלא הדר בריא.											!	◇
אפילו גב טלה ונעשה איל, עגל ונעשה שור - נעשה שינוי בידו וקנאו, טבח ומכר - שלו הוא טובח, שלו הוא מוכר	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי, הכי קאמרי משמיה דרבי יוחנן:										■	◇
לאו אמינא לך: לא תחליף גבריי? ההוא משמיה דרבי אלעא איתמר.	אמר ליה: [רב אשי]										?	
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך.	רבי מאיר:										■	
הלכה כרבי מאיר.	רב חנינא בר אבדימי אמר רב:										■	◇
ורב שביק רבנן ועביד כרבי מאיר?											?	
משום דבריייתא איפכא תניא.	אמרי:										!	
ורב שביק מתניתין ועביד כבריייתא?											?	

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה			
מקרא-key:					
בבא קמא-הגזול עצים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
רב, מתניתין נמי איפכא תני.			!		זו:
ומאי טעמיה דרב דאפיך מתני' מקמי דברייתא? אדרבה, ניפוך לברייתא מקמי מתניתין			?		זו:
רב נמי מתניתין איפכא אתניה.	אמרי:		!	◇	זו:
ואי בעית אימא: כי לא אפיך - חדא מקמי חדא, חדא מקמי תרתי אפיך			!	◇	זו:
המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפתחו וילדה, זה אומר ברשותי ילדה והלה שותק - זכה בה	דתניא:		!	◇	זו:
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקו			!	◇	זו:
זה אומר ברשותי וזה אומר ברשותי - ישבע המוכר שברשותו ילדה, לפי שכל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]		!	◇	זו:
אין נשבעין לא על העבדים ולא על הקרקעות.	חכמים:		!	◇	זו:
האי הלכה כר' מאיר, הלכה כרבנן מיבעי ליה			?		זו:
הכי קאמר: למאי דאפיתו ותניתו, הלכה כרבי מאיר.			!		זו:
ומי אמר רב עבדא כמקרקעי דמי?			?		צד.
התוקף בעבדו של חברו ועשה בו מלאכה - פטור	והאמר רב דניאל בר רב קטינא אמר רב:		?	◇	זו:
ואי ס"ד עבדא כמקרקעי דמי, אמאי פטור? ברשותא דמריה קאי			?		זו:
הכא במאי עסקינן - שלא בשעת מלאכה			!	◇	זו:
הדר בחצר חברו שלא מדעתו, צריך להעלות לו שכר או אין צריך להעלות לו שכר?	כי הא דשלח ליה רבי אבא למרי בר מר, בעי מיניה מרב הונא:		!	◇	זו:
אינו צריך להעלות לו שכר.	ושלחו ליה:		!	!	זו:
הכי השתא, בשלמא התם, בין למ"ד ביתא מיתבא יתיב ניחא ליה, בין למ"ד (ישעיהו כ"ד) ושאינה יוכת שער, ניחא ליה, אלא הכא מי ניחא ליה דנכחוש עבדיה?			?		זו:
ה"נ ניחא ליה, דלא ליסתרי עבדיה.	אמרי:		!	◇	זו:
בי רב יוסף בר חמא הוו תקיף עבדי דאינשי דמסיק בהו זוזי ועבדי בהו מלאכה	[רב יוסף בר חמא]		○	◇	זו:
מ"ט עבדי מר הכי?	רבה בריה:		?	◇	זו:
עבדא - נהום כריסיה לא שוי.	א"ל [רב יוסף בר חמא], דאמר רב נחמן:		!		זו:
אימא דאמר רב נחמן, כגון דארו עבדיה דמרקיד בי כובי, כולהו עבדי מעבד עבדי	אמר ליה: [רבה]		?		זו:
אנא כרב דניאל סבירא לי	א"ל [רב יוסף בר חמא]		!		זו:
התוקף בעבדו של חברו ועשה בו מלאכה - פטור	דאמר רב דניאל בר רב קטינא אמר רב:		!	◇	זו:
אלמא ניחא ליה דלא ליסתרי עבדיה.			!		זו:
הני מילי היכא דלא מסיק בהו זוזי, מר כיון דמסיק בהו זוזי מיחזי כרבית	אמר ליה: [רבה]		?	◇	זו:
אף על פי שאמרנו הדר בחצר חברו שלא מדעתו א"צ להעלות לו שכר, הלווה ודר בחצר חברו - צריך להעלות לו שכר	דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:		?	◇	זו:
הדרי בי.	א"ל [רב יוסף בר חמא]		○		זו:
התוקף ספינתו של חברו ועשה בה מלאכה, אמר רב: רצה - שכרה נוטל, רצה - פחתה נוטל	איתמר: [רב]		■		זו:
אינו נוטל אלא פחתה.	שמואל:		■		זו:

◀ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment ◯ מעשה-story		■ מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראייה-proof									
מקרא-key:											
בבא קמא-הגזול עציים	מאן דאמר										
אמר רב פפא: לא פליגי, הא דעבידא לאגרא, הא דלא עבידא לאגרא.	רב פפא:								■	■	צז.
ואיבעית אימא: הא דעבידא לאגרא, הא דנחית ליה אדעתא דאגרא, והא דנחית ליה אדעתא דגולנותא.									■	■	צז.
גזל מטבע ונסדק וכו'.										■	צז. <
נסדק - נסדק ממש, נפסל - פסלתו מלכות	רב הונא:								◊	■	צז.
פסלתו מלכות נמי היינו נסדק, אלא ה"ד נפסל? שפסלתו מדינה זו ויוצאה במדינה אחרת.	רב יהודה:								◊	■	צז.
לדידך דאמרת נפסל - פסלתו מלכות, הרי פירות והרקיבו, יין והחמיץ דכי פסלתו מלכות דמי	רב חסדא לרב הונא:								◊	;	צז.
משלם כשעת הגזילה	וקתני:									;	צז.
התם נשתנה טעמו וריחו, הכא לא נשתנה.	א"ל: רב הונא]									!	צז.
לדידך דאמרת פסלתו מלכות נמי היינו נסדק, הרי תרומה ונטמאת דכי פסלתו מלכות דמי	רבא לרב יהודה:									;	צז.
אומר לו הרי שלך לפניך	וקתני:									;	צז.
התם לא מינכר היוזקה, הכא מינכר היוזקה.	א"ל: רב יהודה]									!	צז.
המלוה את חבירו על המטבע ונפסלה המטבע, רב אמר: נותן לו מטבע היוצא באותה שעה	איתמר: רב]									◊	צז.
יכול לומר לו לך הוציאו במישן.	שמואל:									◊	צז. צז:
מסתברא מילתיה דשמואל - דאית ליה אורחא למיזל למישן, אבל לית ליה אורחא - לא.	רב נחמן:									◊	צז.
אין מחללין על המעות שאינם יוצאות, כיצד? היו לו מעות כזביות, ירושלמיות או של מלכים הראשונים - אין מחללין	איתיביה רבא לרב נחמן:									;	צז.
הא של אחרונים דומיא דראשונים - מחללין										;	צז.
הכא במאי עסקינן - כשאין מלכויות מקפידות זו על זו.	א"ל: רב נחמן]									!	צז.
אלא כי אמר שמואל - כשמלכויות מקפידות זו על זו? היכי מצי ממטי להו?										;	צז.
דממטי לה ע"י הדחק, דלא בחשי, ואי משכחי קפדי.										!	צז.
אין מחללין על מעות של כאן והן בבבל, ושל בבל והן כאן, של בבל והן בבל - מחללין	ת"ש:									;	צז.
קתני מיהת: אין מחללין על מעות של כאן והן בבבל, אע"ג דסופו למיסק להתם										;	צז.
הכא במאי עסקינן - כשמלכויות מקפידות זו על זו.										!	צז.
אי הכי, של בבל והן בבבל למאי חזו?										;	צז.
חזו דובין בהו בהמה ומסיק לירושלים.										!	צז.
התקינו שיהו המעות יוצאות בירושלים מפני כך	והתניא:									;	צז.
לא קשיא: כאן בזמן שיד ישראל תקיפה על אומות העולם, כאן בזמן שיד אומות העולם תקיפה על עצמן.	רבי זירא:									!	צז.
איזהו מטבע של ירושלים? דוד ושלמה מצד אחד, וירושלים עיר הקודש מצד אחר	ת"ר:									◊	צז.
ואיזהו מטבע של אברהם אבינו? זקן וזקינה מצד אחד, ובחור ובתולה מצד אחר.										◊	צז.
המלוה את חבירו על המטבע, והוסיפו עליו, מהו?	בעא מיניה רבא מרב חסדא:									^	צז.
נותן לו מטבע היוצא באותה שעה.	אמר לו: רב חסדא]									!	צז.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-הגזול עציים	מזמרא	מאן דאמר													
ואפילו כי נפיא?	א"ל: [רבא]		ז												צז:
אין.	אמר לו: [רב חסדא]		!												צז:
אפי' כי תרטיא?	א"ל: [רבא]		ז												צז:
אין.	אמר לו: [רב חסדא]		!												צז:
והא קא זיילין פירי?			ז												צז:
חזינן, אי מחמת טיבעא זיל - מנכינן ליה, ואי מחמת תרעא זיל - לא מנכינן ליה.	רב אשי:		!												צז:
והא קא שבה לענין נסכא			ז												צז:
אלא, כי הא דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עבדי עובדא בזווי דאגרדמיס טייעא עד י' בתמניא.			!												צז:
הזורק מטבע של חבירו לים הגדול - פטור מאי טעמא? אמר: הא מנח קמך, אי בעית שקליה.	רבה:														צז:
והני מילי בצלולין דקא חזי ליה, אבל עכורין דלא קחזי ליה - לא															צז:
והני מילי דאדייה אדווי, אבל שקליה בידיה - מיגזל גוליה, השבה בעי מיעבד.															צז:
אין מחללין על מעות שאינן ברשותו, כיצד? היו לו מעות בקסטרא או בהר המלך, או שנפל כיסו לים הגדול - אין מחללין	מתיב רבא:		ז												צז:
שאני לענין מעשר, דבעינן מצוי בידך, דרחמנא אמר (דברים י"ד) וצרת הכסף בידך וליכא.	רבה:		!												צז:
השף מטבע של חבירו - פטור מאי טעמא? דהא לא עבד ולא מידי.	ואמר רבה:														צז:
וה"מ דמחייב בקורנסא וטרשיה, אבל שייפא בשופינא - חסורי חסריה.															צז:
הכהו על עינו וסמאה, על אזנו וחרשו - עבד יוצא בה לחירות כנגד עינו ואינו רואה, כנגד אזנו ואינו שומע - אין עבד יוצא בהן לחירות	מתיב רבא:		ז												צז:
חרשו לאביו - נהרג, שאי אפשר להרישה בלא חבורה, דטפתא דדמא נפלת ליה באודניה,	רבה לטעמיה, דאמר רבה:		!												צז:
הצורם אוזן פרתו של חבירו - פטור מאי טעמא? פרה כדקיימא קיימא, דלא עבד ולא מידי, וכולהו שוורים לאו לגבי מזבח קיימי.	ואמר רבה:														צז:
העושה מלאכה במי חטאת ובפרת חטאת - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים	מתיב רבא:		ז												צז:
מלאכה הוא דלא מינכר היוזקה, אבל צורם דמינכר היוזקה, הכי נמי דמחייב בדיני אדם			ז												צז:
הוא הדין דאפילו צורם פטור, והא קא משמע לן, דאפילו מלאכה דלא מינכר היוזקה - חייב בדיני שמים.	אמרי:		!												צז:
השורף שטרו של חבירו - פטור, דאמר ליה: ניירא קלאי מינך.	ואמר רבה:														צז:
היכי דמי? אי דאיכא סהדי דידיעי מאי הוה בשטרא, ליכתבו ליה שטרא מעליא ואי דליכא סהדי, אנן מנא ידעינן?	מתקיף לה רמי בר חמא:		ז												צז:
תהא במאמינו.	רבא:		!												צז:
הא דרבה - מחלוקת ר"ש ורבנן היא	רב דימי בר חנינא:														צז:
דבר הגורם לממון כממון דמי - מחייב	לר"ש דאמר:		♦												צז:
דבר הגורם לממון לאו כממון דמי - לא מחייב.	לרבנן דאמרי:		♦												צז:
אימר דשמעת ליה לרבי שמעון דבר הגורם לממון כממון דמי - בדבר שעיקרו ממון, כדרבה	מתקיף לה רב הונא בריה דרב יהושע:		ז												צז:
גזל חמץ לפני הפסח, ובא אחר ושרפו במועד - פטור, שהכל מצוים עליו לבערו, לאחר הפסח - מחלוקת ר' שמעון ורבנן:	דאמר רבה:		ז												צז:
דבר הגורם לממון כממון דמי - חייב	לרבי שמעון דאמר:		♦												צז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>			
בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
דבר הגורם לממון לאו כממון דמי - פטור	לרבנן דאמרי:	◊	■	◊	צח:
בדבר שאין עיקרו ממון מי אמרינן?				◊	צח:
מאן דדאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי שטרא מעליא, ומאן דלא דאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי ניירא בעלמא.	אמימר:			◊	צח:
הוה עובדא, וכפייה רפרם לרב אשי, ואגבי ביה כי כשורא לצלמא.	[רפרם]			○	צח:
חמץ ועבר עליו הפסח - אומר לו הרי שלך לפניך.				■	צח:
מאן תנא: אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך?				◊	צח:
ר' יעקב היא	רב חסדא:			!	צח:
שור שהמית, עד שלא נגמר דינו, מכרו - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו - בשרו מותר, החזירו שומר לבעליו - מוחזר משנגמר דינו, מכרו - אינו מכור, הקדישו - אינו מוקדש, שחטו - בשרו אסור, החזירו שומר לבעליו - אינו מוחזר	דתניא: [רבנן]	◊	■	!	צח:
אף משנגמר דינו, החזירו שומר לבעליו - מוחזר	רבי יעקב:	◊	■	!	צח:
מאי לאו בהא קמיפלגי:				!	צח:
אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך	דרבי יעקב סבר:	◊	■	!	צח:
אין אומרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך	ורבנן סברי:	◊	■	!	צח:
לא, דכולי עלמא - אמרינן באיסורי הנאה הרי שלך לפניך, דאם כן, נפלגו בחמץ בפסח	רבה:			◊	צח:
הכא בגומרין דינו של שור שלא בפניו קא מיפלגי:	אלא אמר רבה:			◊	צח:
אין גומרין דינו של שור שלא בפניו, דאמר ליה: אי אייתיתיה ניהליה הוה מעריקנא ליה לאגמא, השתא מסרתיה ביד מאן דלא מצינא לאישתעווי דינא בהדיה	רבנן סברי:	◊	■	!	צח:
גומרין דינו של שור שלא בפניו, דאמר ליה: מאי עבדי ליה? סוף סוף הוה גמרי ליה דינא שלא בפניו.	ורבי יעקב סבר:	◊	■	!	צח:
תנית מידי באיסורי הנאה?	אשכחיה רב חסדא לרבה בר שמואל, א"ל:			◊	צח:
(ויקרא ח') והשיב את הגולה - מה תלמוד לומר אשר גזל? יחזיר כעין שגול, מכאן אמרו: גזל מטבע ונפסל, פירות והרקיבו, יין והחמיץ, תרומה ונטמאת, חמץ ועבר עליו הפסח, בהמה ונעבדה בה עבירה, ושור עד שלא נגמר דינו - אומר לו הרי שלך לפניך	אמר ליה: [רבה בר שמואל] אין, תנינא:			!	צח:
מאן שמעת ליה דאמר: עד שלא נגמר דינו אין, משנגמר דינו לא? רבנן, וקתני, חמץ ועבר עליו הפסח - אומר לו הרי שלך לפניך.				!	צח:
אי משכחת להו, לא תימא להו ולא מידי.	א"ל: [רב חסדא]			○	צח:
פירות והרקיבו - אומר לו הרי שלך לפניך.				■	צח:
פירות והרקיבו - משלם כשעת הגוילה	והתנן:			◊	צח:
כאן שהרקיבו כולן, כאן שהרקיבו מקצתן.	רב פפא:			!	צח:
נתן לאומנין לתקן וקלקלו - חייבין לשלם.				■	צח:
נתן לחרש שידה תיבה ומגדל לתקן וקלקל - חייב לשלם.				■	צח:
והבנאי שקיבל עליו לסתור את הכותל, ושיבר את האבנים או שהזיקן - חייב לשלם				■	צח:
היה סותר מצד זה ונפל מצד אחר - פטור, ואם מחמת המכה - חייב.				■	צח:
לא שנו אלא שנתן לחרש שידה תיבה ומגדל לנעץ בהן מסמר, ונעץ בהן מסמר ושיברן, אבל נתן לחרש עצים לנשות שידה תיבה ומגדל, ועשה מהן שידה תיבה ומגדל ושיברן - פטור מאי טעמא? אומן קונה בשבח כלי.	רב אסי:			◊	צח:
נתן לאומנין וקלקלו - חייבין לשלם	תנן:			◊	צח:

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מאי לאו דיהיב להו עצים											ז	צח:			
לא, שידה תיבה ומגדל.											!	◇	צח:		
הא מדקתני סיפא שידה תיבה ומגדל, מכלל דרישא עצים											ז	צח:			
פרושי קא מפרש לה, כיצד נתן לאומנין לתקן וקלקלו חייבין לשלם? כגון שנתן לחרש שידה תיבה ומגדל	אמרי:										!	צח:			
והכי נמי מסתברא דכיצד קתני, דאי סלקא דעתך רישא עצים, השתא אשמעינן עצים - חייבין לשלם, ולא אמרינן אומן קונה בשבח כלים, שידה תיבה ומגדל מבעיא?											■	צח:			
אי משום הא לא איריא, תנא סיפא לגלויי רישא שלא תאמר רישא שידה תיבה ומגדל, אבל עצים לא, תנא סיפא שידה תיבה ומגדל, מכלל דרישא עצים, ואפ"ה חייב לשלם.											ז	צח:			
לימא מסייע ליה:											ז	◇	צח:		
הנותן צמר לצבע - והקדיחו יורה - נותן לו דמי צמרו	[תנן]										■	ז	◇	צח:	
דמי צמרו - אין, דמי צמרו ושבחו - לא											ז	צט:			
לאו שהקדיחו לאחר נפילה דאיכא שבחא, ושמע מינה: אומן קונה בשבח כלי:											ז	צט:			
הכא במאי עסקינן - כגון שהקדיחו בשעת נפילה, דליכא שבחא.	שמואל:										!	◇	צט:		
אבל הקדיחו לאחר נפילה מאי? נותן לו דמי צמרו ושבחו, לימא, שמואל לית ליה דרב אסי?											ז	צט:			
הכא במאי עסקינן - כגון דצמר וסמנין דבעל הבית, רצבע אגר ידיה הוא דשקיל.	אמר לך שמואל:										!	◇	צט:		
אי הכי, נותן לו דמי צמרו וסמנין מיבעי ליה											ז	צט:			
אלא, שמואל דחויי קא מדחי ליה.											■	צט:			
הנותן טליתו לאומן, גמרו והודיעו - אפילו מכאן ועד עשרה ימים אינו עובר עליו משום (ויקרא י"ט) לא תלין, נתנה לו בחצי היום - כיון ששקעה עליו החמה עובר עליו משום כל תלין	תא שמע:										■	ז	◇	צט:	
ואי ס"ד אומן קונה בשבח כלי, אמאי עובר משום כל תלין?											ז	צט:			
בגרדא דסרבלא, דליכא שבחא.	רב מרי בריה דרב כהנא:										!	◇	צט:		
סוף סוף למאי יהבה נהליה? לרכוכי, כיון דרכייה היינו שבחא											ז	צט:			
לא צריכא, דאגריה לביטשי, ביטשא ביטשא במעתא, דהיינו שכירות.											!	◇	צט:		
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דלא אגריה לביטשי, מסייע ליה לרב ששת											■	◇	צט:		
קבלנות, עובר עליו משום כל תלין או אינו עובר?	דבעו מיניה מרב ששת:										^	■	◇	צט:	
עובר.	ואמר להו רב ששת:										!	■	◇	צט:	
לימא, דרב ששת פליגא אדרב אסי?											ז	צט:			
בשליחא דאיגרתא.	שמואל בר אהא:										!	◇	צט:		
לימא כתנאי:											ז	◇	צט:		
עשה לי שירים, נזמין וטבעות ואקדש לך, כיון שעשאן - מקודשת, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]										■	■	ז	◇	צט:
אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה	חכמים:										■	■	ז	◇	צט:
מאי ממון?											^	ז	צט:		
אילימא אותו ממון											!	ז	צט:		

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא קמא-הגזול עציים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
מכלל דר"מ סבר אותו ממון לא, אלא במאי מקדשא?			ז	ז	צט.
אלא פשיטא מאי ממון? ממון אחר			!	ז	צט.
וסברוה, דכולי עלמא - ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף, ודכולי עלמא - המקדש במלוה אינה מקודשת, מאי לאו באומן קונה בשבח כלי קמיפלגי:			■	ז	צט.
אומן קונה בשבח כלי	דר"מ סבר:	◆	■	ז	צט.
אין אומן קונה בשבח כלי:	ורבנן סברי:	◆	■	ז	צט.
לא, דכולי עלמא - אין אומן קונה בשבח כלי, אלא הכא בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף קא מיפלגי:			■	!	צט.
אין לשכירות אלא לבסוף	רבי מאיר סבר:	◆	■	!	צט.
יש לשכירות מתחילה ועד סוף.	ורבנן סברי:	◆	■	!	צט.
ואי בעית אימא: דכולי עלמא - ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף, והכא במקדש במלוה קמיפלגי:			■	!	צט.
המקדש במלוה - מקודשת	דרבי מאיר סבר:	◆	■	!	צט.
המקדש במלוה - אינה מקודשת.	ורבנן סברי:	◆	■	!	צט.
דכ"ע - ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף, ודכולי עלמא - המקדש במלוה אינה מקודשת, ודכולי עלמא - אין אומן קונה בשבח כלי, אלא הכא במאי עסקינן - כגון שהוסיף לה נופך משלו:	רבא:		■	!	צט.
מלוה ופרוטה - דעתה אפרוטה	רבי מאיר סבר:	◆	■	!	צט.
מלוה ופרוטה - דעתה אמלוה.	ורבנן סברי:	◆	■	!	צט.
ובפלוגתא דהני תנאי:			■		צט.
בשכר שעשיתי עמך - אינה מקודשת, בשכר שאעשה עמך - מקודשת	דתניא: [ת"ק]	◆	■	■	צט.
בשכר שאעשה עמך - אינה מקודשת, וכל שכן בשכר שעשיתי עמך	רבי נתן:	◆	■	■	צט.
באמת אמרו: בין בשכר שעשיתי עמך ובין בשכר שאעשה עמך - אינה מקודשת, ואם הוסיף לה נופך משלו - מקודשת	רבי יהודה הנשיא:	◆	■	■	צט.
בין ת"ק לרבי נתן - איכא בינייהו שכירות			■		צט.
בין רבי נתן לר' יהודה הנשיא - איכא בינייהו מלוה ופרוטה.			■		צט.
טבח אומן שקלקל - חייב לשלם, מזיק הוא, פושע הוא, נעשה כאומר לו שחוט לי מכאן ושחט לו מכאן.	שמואל:			■	צט.
למה ליה למימר מזיק הוא, פושע הוא?				ז	צט.
אי אמר מזיק הוא, הוה אמינא הני מילי היכא דקא עביד בשכר, אבל היכא דקא עביד בחנם לא, קמ"ל פושע הוא.				!	צט.
הנותן בהמה לטבח וניבלה, אומן - פטור, הדיוט - חייב, ואם נותן שכר, בין הדיוט בין אומן - חייב לעכר מוחך. אתא ההוא מרבנן קא מוטיב ליה, השתא שקלת מאי דשקל חברך, קאמינא לכו אנא רבי מאיר, וקאמריתו לי רבנן, אמאי לא דייקת מילי? שאני אומר: מזיק הוא, פושע הוא, נעשה כאומר לו שחוט לי מכאן ושחט לו מכאן מאן אית ליה האי סברא? רבי מאיר	איתביה רב חמא בר גוריא לשמואל:		■	ז	צט.
מבעי ליה למירמי אנפשיה.	אמר ליה: [שמואל]			!	צט.
הי רבי מאיר?	דאמר: [רבי מאיר]			■	צט.
אילימא הא רבי מאיר				^	צט.
(קל"ן סימן)				!	צט.
קשרו בעליו במוסירה ונעל בפניו כראוי, ויצא והזיק, בין תם בין מועד - חייב, דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]		■	!	צט.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא קמא-הגזול עצים	מזמרא	מאן דאמר														
התם בקראי פליגי			◊													צט:
אלא הא רבי מאיר			!													צט:
לצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו		דתנן: [רבי מאיר]	!	■												צט:
התם בידים קלאו מיניה			◊													צט:
אלא הא רבי מאיר			!													צט:
נשברה כדו ולא סילקה, נפלה גמלו ולא העמידה - רבי מאיר אומר: חייב בנזקן		דתנן: [רבי מאיר]	!	■	◊											צט:
פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים		הכמים:	!	■	◊											צט:
וקיימא לן, דבנתקל פושע הוא פליגי.			!													צט:
טבח אומן שקלקל - חייב, ואפילו הוא אומן כטבח ציפורי.		רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:	◊	■												צט:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?			◊													צט:
עובדא הוה קמיה דרבי יוחנן בכנישתא דמעון, ואמר ליה: זיל אייתי ראיה דממחית לתרנגולים ואפטרך.		והאמר רבה בר בר חנה:	◊	◊												צט:
לא קשיא: כאן בהנם, כאן בשכר			!													צט:
הרוצה שיתחייב לו טבח, יקדים לו דינר.		כי הא דאמר רבי זירא:	!	■												צט:
המוליך חטים לטחון, ולא לתתן ועשאן סובין או מורסן, קמח לנחתום ועשאו פת ניפולין, בהמה לטבח וניבלה - חייב, מפני שהוא כנושא שכר		מיתבי:	◊	!												צט:
אימא: מפני שהוא נושא שכר.			!													צט:
ההוא מגרומתא דאתאי לקמיה דרב, טרפיה, ופטריה לטבח מלשלומי דמי		[רב]	◊	◊	■											צט:
פגעו ביה רב כהנא ורב אסי בההוא גברא, אמרו ליה: עביד כך רב תרתי.			◊	◊												צט:
מאי תרתי?			◊	^												צט:
אילמא תרתי לגרועותא, דאיבעי ליה לאכשורי כר' יוסי בר' יהודה וטרפה כרבנן, ואי נמי כרבנן, דאיבעי ליה חיובא לטבחה			!													צט:
ומי שרי למימר כי האי גונא?			◊													צט:
לכשיצא, לא יאמר אני מזכה וחבירי מחייבין, אבל מה אעשה שחבירי רבו עלי, ועל זה נאמר: (משלי י"א) הולך רכיל מגלה סוד		והתניא:	◊	!												צט:
אלא תרתי למעליותא, דלא אוכלך ספק איסורא, ומנעך מספק גזילה.			!													צט:
המראה דינר לשולחני ונמצא רע, תני חדא: אומן - פטור, הדיוט - חייב		איתמר:	◊	■												צט:
בין אומן בין הדיוט - חייב		ותניא אידך:	◊	!												צט:
כי תניא אומן פטור - כגון דנכו ואיסור, דלא צריכי למיגמר כלל.		רב פפא:	◊	!												צט:
אלא במאי טעו?			◊													צט:
טעו בסיכתא חדתא, דההיא שעתא דנפק מתותי סיכתא.			!													צט:
ההיא איתא דאחזיא דינרא לרבי חייא			◊	◊												צט:
אמר לה: מעליא הוא		[רבי חייא]	◊	◊												צט:
למחר אתאי לקמיה ואמרה ליה: אחזיתיה ואמרו לי בישא הוא, ולא קא נפיק לי			◊	◊												צט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-הגזל עציים	מאן דאמר														
אמר ליה לרב: זיל חלפיה ניהלה, וכתוב אפנקסי דין עסק ביש.	[רבי חייא]	◊													צט:
ומאי שנא דנכו ואיסור דפטירי? משום דלא צריכי למיגמר, רבי חייא נמי לאו למיגמר קא בעי?		;													צט:
רבי חייא לפנים משורת הדין הוא דעבד		!													צט:
(שמות י"ח) והודעת להם - זה בית חייהם, את הדרך - זו גמילות חסדים, ילכו - זו ביקור חולים, בה - זו קבורה, את המעשה - זה הדין, אשר יעשו - זו לפנים משורת הדין.	כדתני רב יוסף:	!	■												צט:
ריש לקיש אחוי ליה דינרא לרבי אלעזר										○					ק.
מעליא הוא	אמר: [רבי אלעזר]									○					ק.
חזי דעלך קא סמכינא.	אמר ליה: [ריש לקיש]									○					ק.
כי סמכת עלי מאי למימרא? דאי משתכח בישא בעינא לאיחלופי לך, והא את הוא דאמרת: רבי מאיר הוא דדאין דינא דגרמי, מאי לאו ר' מאיר ולא סבירא לן כוותיה.	א"ל: [רבי אלעזר]									;					ק.
לא, ר' מאיר וסבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [ריש לקיש]									!					ק.
הי רבי מאיר?										^					ק.
אילמא רבי מאיר										!					ק.
(ד' ל' מ' פ' סימן)										!					ק.
דן את הדין, זיכה את החייב, חייב את הזכאי, טימא את הטהור, טיהר את הטמא - מה שעשה עשוי וישלם מביטו	דתנן:									!	■				ק.
והוא שנטל ונתן ביד	הא איתמר עלה, אמר רבי אילעא אמר רב:									;					ק.
אלא הא ר' מאיר										!					ק.
לצבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר' מאיר אומר: נתן לו דמי צמרו	דתנן: [רבי מאיר]									!	■				ק.
התם קא עביד בידים										;					ק.
אלא הא ר' מאיר										!					ק.
המסכך גפנו על גבי תבואתו של חברו - הרי זה קידש וחייב	דתנן: [רבי מאיר]									!	■				ק.
התם נמי קא עביד בידים										;					ק.
אלא הא ר"מ										!					ק.
מחצית הכרם שנפרצה - אומר לו גדור, נפרצה - אומר לו גדור, נתייאש ממנה ולא גדרה - ה"ו קידש וחייב באחזיותו.	דתניא:									!	■				ק.